

Mál nr. 152/2019**M og
V vegna slysatryggingar ökumanns og eiganda bifreiðarinnar A****Ágreiningur um bótaskyldu úr slysatryggingu ökumanns vegna líkamstjóns.****Gögn.**

Málskot, dags. 05.04.2019, ásamt fylgiskjölum 1-38.

Bréf V, dags. 06.05.2019.

Málsatvik.

Hinn 10. ágúst 2016 varð M fyrir líkamstjóni þegar bifreiðin A, sem hún ók umrætt sinn, lenti utan vegar og rakst á stein með þeim afleiðingum að bifreiðin valt. Samkvæmt blóðsýni sem tekið var úr M greindust Alprazolam 10 ng/ml, Brómezapán 15 ng/ml og kókaín 20 ng/ml í blóði hennar. Hinn 19. febrúar 2018 tilkynnti M V um slysið, og hinn 21. mars 2018 sendi M frekari gögn, m.a. frumskýrslu lögreglu, til félagsins. Þá var matsbeiðni send féluginu í nóvember 2018. V hafnaði bótaskyldu úr slysatryggingu ökumanns og eiganda með bréfi dags. 30. nóvember 2018, á grundvelli þess að M hefði sýnt af sér stórkostlegt gáleysi við akstur bifreiðarinnar. Einnig var byggt á því að tilkynningarfrestur 124. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga hefði verið liðinn þegar féluginu barst tilkynning um slysið hinn 5. mars 2018, en formleg tilkynning um umferðarslys hefði þess utan ekki borist fyrir en 8. nóvember 2018.

M mótmælir þessari afstöðu og telur í fyrsta lagi að fullur bótaréttur sé fyrir hendi þar eð V hafi glatað rétti sínum til að bera fyrir sig takmörkun á ábyrgð vegna tómlætis, en V hafi ekki tilkynnt um afstöðu sína fyrir en átta mánuðum eftir að öll nauðsynleg gögn bárust féluginu. V hafi haft vitneskju um það þegar í mars 2018 að M hafi, skv. lögregluskýrslu, verið í annarlegu ástandi við aksturinn. Hefði V því haft allar forsendur til þess að láta vita þá þegar hygðist félagið takmarka ábyrgð sína. Máli sínu til stuðnings vísar M m.a. til 94. gr. laga um váttryggingarsamninga. Í öðru lagi telur M að tilkynningarfrestur 124. gr. laganna hafi ekki verið liðinn þegar V var tilkynnt um slysið hinn 19. febrúar 2018. Þannig telur M það líklegt, í ljósi þess hve mikið tjón varð á bifreiðinni, að V hafi þegar haft vitneskju um slysið, sbr. lokamálslið 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga, þegar tilkynning frá M barst féluginu. Sé ekki fallist á það beri að líta til þess að upphaf ársfrestsins sem kveðið er á um skuli miða við það tímamark þegar tjónþoli geri sér raunverulega grein fyrir afleiðingum váttryggingaratburðar. M hafi ekki verið það ljóst fyrir en í janúar 2018, eða þegar starfsendurhæfingu hjá Virk lauk, að starfsgeta hennar yrði varanlega skert vegna slyssins.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að félagið telji að árstilkynningarfrestur samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga hafi verið liðinn þegar féluginu var tilkynnt um líkamstjón M, um 19 mánuðum eftir slysið. M hafi við slysið hlotið brot á lendarhygg og legið á bæklunardeild frá 10. til 20. ágúst 2016. Telur V því að M hafi fljótlega eftir slysið, eða í síðasta lagi við endurkomu hinn 4. nóvember 2016, en þá hafi M verið töluvert verkjuð, mátt gera sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins. Þá hafi niðurstaða blóðrannsóknar leitt í ljós að M hafi verið óhæf til þess að stjórna ökutæki örugglega, sbr. 2. mgr. 45. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Hvað varði meint tómlæti V er svo tekið fram að tjónstilkynning hafi ekki borist fyrir en 18. nóvember 2018 en höfnunarbréf hafi verið sent tólf dögum síðar. Því hafi félagið ekki glatað rétti sínum til að bera fyrir sig takmörkun á bótaskyldu. Á grundvelli þessa hafnar V kröfum M.

Álit.

Sem fyrir segir varð M fyrir slysi hinn 10. ágúst 2016. Hlaut hún brot í lendarhygg og samkvæmt gögnum fyrir nefndinni lá hún á sjúkrahúsi í tíu daga frá slysinu. Eftir útskrift þurfti M svo að notast við þriggja punkta bakspelku í um þrjá mánuði. Við endurkomu á göngudeild hinn 23. september og 4. nóvember 2016 lýsti M því svo að hún væri enn verkjuð. Þá verður ráðið af gögnum málsins, sbr. greinargerð frá Janus endurhæfingu, dags. 11. janúar 2018, að M hafi verið í mikilli sjúkrahjálfun frá því í ágústmánuði 2016.

Í 1. mgr. 124. gr. laga um váttryggingarsamninga, segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. Með hliðsjón af ofangreindu, og því að meiðsli M voru allt frá slysdegi auðsjáanlega alvarleg verður að líta svo á að M hafi snemma mátt vera ljóst að einkenni hefðu hlotist af slysinu. Er því óhjákvæmilegt að miða við að M hafi haft vitneskju um þau atvik sem krafa hennar var reist á þegar haustið 2016, eða síðasta lagi við endurkomu hinn 4. nóvember 2016.

Af gögnum málsins verður hins vegar ekki ráðið að V hafi fengið upplýsingar um umrætt slys fyrr en í mars 2018, eða a.m.k. 16 mánuðum frá því telja verður að M hafi fengið vitneskju um þau atvik sem krafa hennar byggir á. Þegar af þeirri ástæðu er óhjákvæmilegt að hafna kröfu M og er þá óþarft að fjalla frekar um hvort V hafi sýnt af sér slíkt tómlæti við eftirfarandi afgreiðslu málsins að réttur félagsins til að bera fyrir sig takmörkun á bótaábyrgð hafi fallið niður vegna þess.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns og eiganda A hjá V.

Reykjavík, 13. júní 2019.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.